

и видимо съвсемъ не мислѣше вече за спасение. Братанъ попипа счупеното краче и заклати глава. „Ето ти нещастие! Бѣгчо, какво да го правимъ сега?“ Бѣгчо гледаше стопанина си и въпросително скимтѣше. Трѣбва да се помогне на нещастното зайче. „Вижъ какво ще направимъ, Бѣгчо: ще го вземемъ при насъ въ колибата. Кжде ще отиде, куличкото? Първиятъ влѣкъ, който го срещне, ще го изяде“... Братанъ взе зайчето въ ржце и се упжти въ горичката. Бѣгчо тръгна подиръ него, съ отпусната опашка. „На ти тебе ловъ!..

Бѣгчо и Братанъ.

— мърморѣше старецътъ — ще откриемъ съ Бѣгча зайча болница... Иди му се надѣвай!“

Когато влѣзоха въ колибата, Братанъ сложи заека на дъската и направи превръзка на счупеното краче. Нѣкога той бѣ овчаръ и се бѣ научилъ да прави такива превръзки на ягнетата. Бѣгчо внимателно гледаше, какво прави стопанина му и нѣколко пжти приближаваше до заека, дѹшеше го и пакъ се отдалечаваше. „Ти го не плашй, Бѣгчо — думаше му Братанъ — когато привикне, тогава го дѹшй.“